

Yiyiniz içiniz ancak israf etmeyiniz (Araf 31)

[Banu Atabay'ın lezzetler.com Yemek Tarifleri Sitesi](http://www.lezzetler.com)

AH TAKSİ

Taksi adında bir ulaşım aracı vardır. Üzerinde "Taksi" yazan bir tabela bulunur. Rengi çoğunlukla sarıdır. Boşken genelde sağdan giderler, kendilerini hatırlatmak için kornaya basarlar. İhtiyacınız varsa çevirirsiniz, biner, arzu ettiğiniz adresi söyler, taksimetrenin gösterdiği ücreti öder ve inersiniz. Benim bu ulaşım aracı hakkında bildiklerim bunlardan ibaretti. Meğer taksi bambaşka birşeymiş... Bunu kısıtlı toplu taşıma olan Tunus'ta öğrendim. Durak yok, sıra yok, telefonla çağırma yok. Yola iniyorsunuz dolu, ana caddeye ilerliyorsunuz, belki daha çok geçme şansı olur düşüncesiyle. Taksiler geçiyor geçmesine ama hep dolu, hep dolu. İçindeki yolculara özeniyorsunuz, ne kadar şanslılar diye. Zaten onlar da bunun farkında. Taksinin içinden size sulandırılmış bir kibirle bakıyorlar.

Taksilerin ön camında yeşil ışık yanıyor, boş olması gerekmez mi? Ama tam tersi, "pas geç" demek galiba. Bir de üzerinde tabela olmayan taksiler var. Onlar çalışacakları zaman takıyorlar levhayı. Arap kışındayız, hava çok soğuk ve yağışlı. Bir de sert bir rüzgar... ilikler donuyor. Ah taksi, ah boş taksi neredesin? Uzaktan bir taksi daha görüldü aman yine yeşil yanıyor, yine dolu. Aaa yavaşladı mı ne? Ön koltukta oturan genç kız çantasını açtı, ücretini ödedi ve iniyor. Harika! Bir bakıyorsunuz, yanınızda aynı taksiye talip 3 kişi daha var. Neyse hızlı davranıyor, mücadeleyi kazanıyor ve taksiye binebiliyorsunuz. Şoförün onayından geçip, adresimizi söylüyoruz. Kaldırımında duran yolcu adaylarının kısıp gözlerinde bulunan haset bakışlarla hareket ediyoruz.

Genelde sürücüler asık suratlı ve hiç İngilizce bilmiyorlar. Fransızca konuşmak, bütün Tunus halkı ve Tunus'lu sürücüler için övünç kaynağı. Fransız dilini bilerek "batı" ya açıldıkları görüşündeler. Bu dili bilmeyenlere de tepeden bakıyorlar.

Aman neyse ne. Şoförün karakteristik yapısı hiç önemli değil, şu an çok da temiz olmasa da bu vasitanın içinde olmak tarifsiz bir mutluluk. Üstelik fiyatlar da çok uygun. Türkiye'nin onda biri oranında ucuz. Şoförün bir kaç kez durup adresi ahaliye sormasından sonra hedefe varıyoruz. Taksimimiz durur durmaz yine bir çok talibi çıkıyor. Biz mağrur bir şekilde iniyoruz ve hızlı olan yerleşiyor...

Artık ülkemde bir taksi görünce ya da binip gidince Tunus'lu vatandaşları hatırlayacağım. Ben orada olmayacağım ama onlar orada bu çileyi yaşamaya devam edecekler.

